

ПОЕЗИЯ

Гнезда олюляха косите ми смолисти
вселенските ми недосегаеми познания -
бездни в безименния ми сън - песен,
песни - охлюви голи-голенички,
деца на неотлюпените птички!

Разбиха богините първични,
амфорите си скъпоценни
по плътта ми - олово, и обляха
с обаяние, обожание лудо,
чудо от Бога, баща на човека -
звук манна небесна - Слово!

Римуваха злъчни ешафоди, гилотини,
метафорите в строфите на лодки,
порещи плътта ми ефирите -
ефирни по дланите ми тленни,
безпризорни цъфнаха призми на легенди
и предсказания сапфирени...

И устните ми целувани от пожари,
отлъчиха се от сина на мракобесието -
Космос - крадец на идеи, сеещи през
ситата си чувства неземни, грешни,
над Всемира дъждове от думи,
прозрения странни.....

И крепдишинените ми бузи аленеят
от кръв гъста на прадедите подранили
с космични словоизлияния, натоварени
да пейнгамберстват и в следствие -
да дерибействат, да жонглират и усещат
дъха на метала, магиите на карата.

Злата зла грабна божиите творения,
и вдигна луциферови сватби, сватби
на нозете ми небесни, и земята
с жарава помежду им - нестинарска.
Злата зла, изпи дъха ми
и отрече сторените ми рожби.